

(+X+) *Υμνος τῆς Ζωῆς, α. (N. K.) *Αθάνατος Ψυχῆ, κ. (E. Φ.) *Ὁρὰ Ἀντίς, κ. (Φ. Δ.) *Μάσχος Ἀδελφός, α. Μέγας *Ἀλέξανδρος, α. (Π. Κ.) *Υπερφόρος Λέων, α. (Κ. Ε.) *Πετρογιάννης, α. (Π. Τ.) Θεοδόσιος ὁ Μέγας, α. (Θ. Μ.) *Ἐδὴ τῆς Πατρὸς, α. (N. P.) *Μελοχολικὴ Σεληνολάτρεις, κ. (E. Δ.) *Ἐλπιδοφόρος *Ἑλληνοπούλα, κ. (Α. Σ.) *Ποιμενὶς τῆς Ἰδης, κ. (E. M.) *Ἐξυπνος Βλάσας, α. (M. Π.)

*Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Καρκαῆα, κ. *Ἑλληνικὸν Κλέος, α. Φλοίσβος τοῦ Ράσκος, κ. Δαφνοστεφῆς Σημαία, κ. Δούκισσα τῶν Σαλώνων, κ. Δημόδοκος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Προτείνω μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ἀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται.

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ἄνταλλάξουν: ὁ Φλοίσβος τῆς Θαλάσσης μὲ τὸ Νερίκησος Χριστέ, Χουσὴν Καρδιάν, Πτεροσάν *Ἐλπίδα καὶ Χαίρε Λευτεριά. — ὁ Βασιλεὺς τῆς Νυκτὸς μὲ τὴν Φιλομειδῆ *Αφροδίτην, Νάναρχον τῶν Ἀστακῶν καὶ Μυροβόλον Χαραγγῆν — ὁ *Ἐλπιδοφόρος μὲ τὸν Νάναρχον τῶν Ἀστακῶν καὶ Ριγολέτον — τὸ Γλυκοχάραγμα μὲ τὸ *Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Ἀργοναυτὴν, Φῶς τῆς Νυκτὸς καὶ *Αφροκίον — τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι μὲ τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν — ὁ *Αναγεννώμενος Φοινὴ μὲ τὸ Ρόδον τῆς Ανατολῆς, Ρεμβασιόν, *Ἐνθουσιώδη *Ἑλληνοπούλα, Φλέρ Ντόρ καὶ Φιλομειδῆ *Αφροδίτην — τὸ *Υπερ Πατριδὸς μὲ τὴν Ρέαν Σελβίαν, Τόσκαν καὶ Μπόσκ — ἡ *Ἐμπνευσμένη Καλλιτέχνις μὲ τὸ *Αφροκίον — ὁ *Ἰδομενεὺς μὲ τὸν Ριγολέτον καὶ Μαρμαρωμένον Βασιλεῖαν — ὁ Φλοίσβος τοῦ Ράσκος μὲ τὴν *Ἡλικὴν *Ἀντίνα, *Υπερφόρον *Ἑλληνοπούλα, *Αστύονη καὶ *Ἰσηγήνην — ὁ *Αργεῖος *Ἐρμῆς μὲ τὴν Προποντιάδα Ἀθραν, Νεαρόν *Ἑλληνοπούλα, Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Κόκκον τῆς Μινυλῆς — ὁ Αἰθεροβάμων *Αρματηλάτης μὲ τὸ *Ἑλληνοπούλα καὶ Κρανολέων Ἀβραῶν — τὸ *Ἑλληνοπούλα Κλέος μὲ τὸν Αἰθεροβάμων *Αρματηλάτην — τὸ Σανθὸ *Ἑλληνοπούλα μὲ τὴν *Ἡμέραν τῆς *Ἐλευθερίας, Πισίαν Πατριδα, Μαρμαρωμένον Βασιλεῖαν καὶ Σχηπίαν τὸν *Αφροκίον — ἡ *Ἑλλὰς τῶν Δυσινῶν μὲ τὴν Μεγάλην *Ἰδέαν, Γλυκοχάραγμα, Κόμητα Κάτιν καὶ *Ἐθνικὸν *Υμνον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Δαφνοστεφῆ Σημαίαν (χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ὠραίας εὐχάς) Χάμα *Ἑλληνικὸ (ὠραιοτάτη ἢ πρώτη σου ἐπιστολή) «Διηγήματα ἐστάλησαν τὸ βίον φύλλον ἀντικαταστάθη» εὐχαριστῶ θερμότητα διὰ τὰς καλὰς διαλέξεις) Πισίαν-Πατριδὸς (ἡ ἐπιστολή διὰ τὴν Τριακονταστηρίδα ἀνταξία τοῦ ψευδωνύμου σου) Ἀθήνη (καλῶς ἤλθες) Καραμάξαν (ἡ μικρὰ Κάκια ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν τὴν ἐπέλαμεν εἰς τὸ Σχολεῖον· ἀλλὰ τώρα, εὐτυχῶς, εἶνε καλὰ καὶ μετὰ τὰς ἐορτὰς θὰ τὴν ξαναῖδῃς· ὁ κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον) Προσφιλή Ἀνάγνωσιν (συνήθως ὄλων τῶν ἐχόντων Β' Βραδείον εἰς τὸ Ξεσπάθωμα δημοσιεύεται ἢ εἰκὼν δι' αὐτὸ ἔκρινε καλὸν νὰ τὸ ἐξαρῶ ἀπὸ τὸ *Ἀθρόον) Χίον τοῦ Ταυγένου (ἔστειλα) Θυελλώδη Ὁδρανὸν (ἔστειλα τὸ ἀπολεσθὲν Ξεσπάθωμα δὲν θὰ σοῦ εἶνε δύσκολον νὰ τὸ ἀντικαταστήσῃς μὲ κανένα ἄλλο) Μαγεμένο *Ακρογιάλι (πολὺ περιεργον τὸ δνεῖρον σου) *Αναγεννώμενον Φοινίκα,

Γαλαρὴν *Ἑλληνοπούλαν (τὸ διήγημα αὐτὸ τοῦ Ἀνδρέου εἶνε πολὺ-πολὺ γνωστὸν καὶ μάλιστα τὸ δημοσιεύσει καί ποτε ἔγω' ἀδικῶς λοιπὸν ἐκοπίασες, ἀφοῦ, καὶ ἀδημοσίευστον ἂν ἦτο, δὲν θὰ τὸ δημοσιεύω· διότι κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω μεταφράσεις καὶ ἔργα συνδρομητῶν μου) Γλυκοχάραγμα (ἔστειλα τὸν τύπον τοῦ 1899) *Ἐλπιδοφόρος (εὐχῆς ἢ δραχμὴ σου κατετέθη εἰς τὸν ὑπερ τῶν προσφύγων Ἀγχιαλιτῶν ἔρανον) Μεγάλην *Ἑλλάδα (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· ἰδοὺ εἰς τὴν τῶρα τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐπιθυμοῦσαι) Σανθὴν Μουσὴν (ἔστειλα) Βασιλεῖα τῆς Νυκτὸς, *Αθάνατον *Ἑλλάδα (φαντάζομαι τὴν ἀκοσμοχάλασιαν ποῦ σὲ ἠνέγκασε νὰ εἶσαι λακωνικῆ...) Αἰγύπτια Βασιλοπούλα (δέχομαι) Ποιμενίδα Μυρτῶν (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ Ξεσπάθωμα) Ταπεινὸν Μενεξέν (βεβαίως σοῦ ἔστειλα ψηφιδέλιον) *Ἰδανιότητα, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 3 Ἰανουαρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ Δευτέρα Κλήρωσις τῶν Δώρων μας θὰ δημοσιευθῆ εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

Εἰς τὴν Τρίτην καὶ τελευταίαν Κλήρωσιν θὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ μέχρη τοῦδε ἐγγραφεῖτες ἢ ἀνανεώσαντες τὴν ἐγγραφήν των διὰ τὸ 1908, καὶ θ' ὡς καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν ἢ θ' ἀνανεώσουν μέχρι τῆς **31 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ** τὸ βραδύτερον. Εἶνε ἡ τελευταία προθεσμία. Ὁδερμία παρατασις θὰ δοθῆ, ἢ δὲ Τρίτη Κλήρωσις θὰ δημοσιευθῆ ἀρχὰς Φεβρουαρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 25 Ἰανουαρίου ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 9 Φεβρουαρίου.

(Ὁ χροῖς τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φακέλλοις, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμὰτι φρ. 1.]

44. Δελιγέρφος.
Κάποιος θεὸς καὶ ὁ διάβολος
Γι' ἄθος σερνὸ μάλωτανε,
Κι' ἀπ' τὲς πολλὰς φωνῆς τους
Τὸν κόσμον ἀναστατώσανε.
*Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Μαγεμένο *Ακρογιάλι.

45. Αναγραμματομύθος.
Τοῦ Αἰγίου ἀναλάτψα
Λιγὰ μὴ νησίδα,
Κι' ἕνα κοινὸν εἰπίθετον
Στῆ θείῃ ἐκείνης εἶδα.
*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Χρυσανθέμων.

46. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.
Θεῖα, Ρωμαῖο ὄνομα,
Ἀπαίτησις τοῦ κράτους,
*Ὄρκου γνωστὸν ἐπίρρημα
Ἐπῆρανε κοντὰ τους,
Καὶ ξέφυρε πιά ὄλοι σας
Τὸ διὰ τίνος τρόπου
Αἱ συλλαβαὶ των τριγώνων
Θὰ δείξουν αἰεὶ κόπου
*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀργεῖου Ἐρμού

47. Δίνιγμα.
Ἀρχαῖος τις ἦρως τὸ ἀρσενικὸν μου
Μουσικὸν ὄργανον τὸ οὐδέτερον μου.
*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Θαναστοῦ τῶν Ἡρώων

48. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Πυραμίδος.
Τῆ ἀνταλλαγῆ δύο οἰωνοῦν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο συμφύγων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ εὐρεθοῦν ἄλλα, τῶσαι λέξεις σχηματίζουσαι τὴν ἐξῆς Παράδειξιν.

+
* + *
* * + * *
* * * + * * *
* * * + * * *

Παῖς, Εὔα, δοῦσα, παλαιός.
*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἀριστοκράτου

49. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.
Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν ἀρχαῖον βασιλεῖα τῆς Αἰγύπτου, τὰ δὲ τελικὰ καρπῶν:

1, Θεῖα 2, Θεσσαλὸς Στρατηγός. 3, Ἀρχαία Βασίλισσα. 4, Σοφὸς νομοθέτης. 5, Πόλις τῆς Σικελίας. 6, Νῆσος τοῦ Αἰγίου.

50. Φωνηεντόλιπον.
κρψ-τ-γ-κ-πρ-τ-μλλ-τ
*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Ἐγνεοῦς Ἰδανικοῦ

51. Γρίφος.
νε νε εἰς εἰς
ὠρ νε εἰς ἦρ εἰς ἂν ποτὲ Θεοί.
νε νε εἰς εἰς
*Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Δομησῶν τοῦ φύλλον 48.

547. Φιλύρα (Φι, Λησ, α.) — 548. Κηράς-κρά. — 549. Δορκὰς-Σκόδρα.

550. ΝΗΜΑ 551-552. 1, Τρόπος, τῶπος, τῦπος, Τῦρος, Κύρος, κῆτος. 2, *Ἐλος, ἦλος, πῆλος, πῆνος, πόντος. — 553-557. Τῆ ἀνταλλαγῆ διὰ τοῦ Τ: Ἄρα, ἄρατος, γάτος, Τρίτων. ἄτος. — 558. ΝΗΡΗΣ (κῶνος, Κοίτη, Μάρια, πῶπος, Κυρλατῆ, Δύσις.) — 559. Βοήθεια ἀμοιβαί καλὴ καὶ ἀναγκαία. — 560. *Ὅστις ζητεῖ τὰ πολλὰ γάρει τὰ ὀλίγα. (ὡς-τ' εἰς ζῆ-ἦτα πολλὰ - γὰν - ἦτα ὀλίγα.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μὲ ἀπλῆ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5 μόνον μὲ παρὰ τὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κρφαλατὰ τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐπιπλέον τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. *Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παρὰ ἢ ἀπλῆ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχῶν, διολογίζεται ὡς ἐξ λέξεως ἀπλῆ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Τὸ Ζήτη ἢ Ἑλλάς ἢ Φλοίσβος τῆς Θαλάσσης, στέλλει ἕνα μπουκέτο ἐνθερμότητας εὐχῆς, στὴν δεσποινίδα Ἑλ. Αρ. γιὰ τὴν πρωτοχρονιά. (H, 96)

Στοὺς συνδρομητὰς καὶ συνδρομητρίδας Σῦρου εὐχομαι τὸ 1908 τρισυδῆλον καὶ τρισυτυχές. Ζητῶ ψευδώνυμα καὶ ὀνοματεπώνυμον αὐτῶν δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν. — Λουκία Σπουρχιτῆ. (H, 96)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ
Συνιστάμενον ἀπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδαγωγικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Ἐτησίαν... φρ. 8,—	Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,—	Φύλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
Ἐξάμηνος... » 4,50	Ἐξάμηνος » » 5,50	τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Τρίμηνος... » 2,50	Τρίμηνος » » 3,—	
Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται τὴν ἴην ἑκάστου μηνός.		
Περίοδος Β' — Τόμος 15ος	Ἐν Ἀθήναις, 12 Ἰανουαρίου 1908	Ἐτος 30όν. — Ἀριθ. 7

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
(ΠΡΟΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΒΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
Πρὸς τὸ ἄγνωστον

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν, ὁ Ἀλέξιος Λούδοβιτς συνωμίλησε διὰ τελευταίαν φοράν μὲ τὴν μητέρα τοῦ Σάσκα καὶ τὴν ἐπέσειεν ἐντελῶς, ὅτι ἂν τὸ παιδί ἔμμεν ἀκόμη μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἑπαυλίαν, θὰ ἐσβύνοντο ὅλα τὰ εὐγενῆ ἐνστικτὰ του, τὰ ὅποια κατέθλιβεν ἢ πολυτέλεια καὶ ὁ ἐγωϊσμός. Οὕτως ἀπεφασίσθη ὅτι ὁ Σάσкас θὰ ἐπέγαινε ἀνάταν ποδώκη τὴν ἐπίσκαψιν τοῦ θεοῦ του καὶ ὅτι ὁ ἀνεχόμενος πρὸς τοῦτο ἀμέσως μεθαύριον.

Ἡ ἐξαφικὴ ἀπόφασις ἐξέπληξε τὸν μικρὸν πολὺ δυσαρέστως. Ὅτι τὸν ἀνησυχῶσε περισσότερο, ἦσαν αἱ ἀόριστοι ἀπαντήσεις, τὰς ὁποίας ἔδιδεν ἡ μητέρα του εἰς κάθε του ἐρώτησιν. Ἡ δὲ ἀνησυχία του ἠξήνησεν, ὅταν εἶδε νὰ τοῦ ἐτοιμάζουσαν διὰ τὸ ταξεῖδι καὶ τὰ χειμωνιάτικα φορέματα.

Μὰ τί χρειάζονται αὐτὰς οἱ γυνεὲς; Τώρα εἶνε καλοκαίρι. — Τὸ φθινόπωρον εἶνε πρῶτον στὸν τόπον μας, ἐξήγγησεν ὁ θεὸς του. Καμμία φορὰ ἐκεῖ-κάτω χιονίζει ἀπὸ τὸν Αὐγουστο.

Καὶ ἐτελείωσε μὲ φράσεις ἀόριστους: — «Ἐ, βλέπωντας καὶ κάνωντας... Ἄν σοῦ ἀρέσῃ ἐκεῖ, μένεις ἂν δὲν σοῦ ἀρέσῃ, φεύγεις» φθάνει μόνον νὰ βρῆς τὸ δρόμον, — προσέθεσε μὲ μεδίαμα πονηρὸν καὶ αἰνιγματώδες.

Καὶ ὁ Κολοβὸς ἐπίσης ἠσθάνετο ὅτι κατὰ σπουδαῖον προετοιμάζεται. Ἐτρεχεν ὄλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν αὐλήν περιφέροντις, καὶ ἐσκέπτετο ὅσον ἕνας σκύλος

εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῆ. Δὲν ἐθύμωνεν οὔτε μὲ τὴν Ψιφίαν, παρὰ μόνον ὁσάκις ἢ μικρὰ αὐθάδης ἐπηδούσεν ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν του διὰ νὰ κάμη ἔτσι τὸν γυρον τῆς αὐλῆς. Τότε ὁ Κολοβὸς τὴν ἔβρινε κάτω, τὴν ἐπιανεεν ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸν λαμῶν καὶ τὴν ἐτοποθετοῦσε κοντὰ εἰς τὸ στόμιον τοῦ ὄχτου, γαυρίζων: — «Ἐδὲ εἶνε ἡ θέσις σου» καλλίτερη δὲν σοῦ ἀξίζει.

Ἐπιτέλους ἡ ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως ἔφθασεν. Ὁ Ἀλέξιος Λούδοβιτς, κατὰ τὴν διαμονὴν του εἰς τὴν ἑπαυλίαν, εἶχε γνωρίσῃ τὸν Βάσκαν καὶ τὸν Βολτσῶκ, καὶ ὁ Σάσкас ἐξέπλάγη πολὺ ὅταν εἶδε τὸν Βάσκαν θρονισμένον πλησίον

«Τὸ ἀλόγι μου εἶχε χτίση ἕνα πέταλον...» (Σελίς 50.)

τοῦ ἀμαξηλάτου, εἰς τὴν ἀμαξαν ποῦ θὰ τοὺς ἐπήγαινε εἰς τὸν Σταθμόν. Ὁ Βολτσῶκ ὅμως ἐστέκετο παράμερα, μελαγχολῶν καὶ μουρμουρίζων: — Παίρνουν μαζί τους τὸ Βάσκα κι' ἐμένα μ' ἀφίνουν...

Τοῦτο τῷ ἐφαίνετο ἀδικον. Ἄλλ' ὁ Ἀλέξιος Λούδοβιτς εὕρισκεν ὅτι ὁ Βάσκας ἦτο καταλλήλοτερος διὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὰ σχέδιά του... Ἐῦρωστον καὶ δυνατὸν παιδί, συνειθισμένον εἰς τὰς τρεχέας ἐργασίας τῶν χωρικῶν, θὰ ἠμποροῦσε ἀνὰ τὰ βγάξῃ πέρα» πάντοτε μόνος του, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός.

Μὰ δὲν μοῦ χρειάζεται αὐτός! διεμαρτύρετο ὁ Σάσкас. — Ποῖος ξέρει! ἀπαντοῦσαν ὁ θεός. Εἰμπορεῖ νὰ σοῦ φανῆ χρήσιμος περισσύτερον ἀπὸ ὅ,τι φαντάζεσαι. Ὅθ' ἐπαίρναν μαζί των καὶ τὸν Κολοβόν. Ὅταν ἡ ἀμαξα ἐπλησίασεν, ὁ σκύλος ἐπήδησεν ἐπάνω, ἀλλ' ἄμα εἶδε τὸν Βάσκαν εἰς τὴν συνειθισμένην του θέσιν, ἔγινεν ἔξω φρενῶν καὶ ἤτοιμάσθη νὰ τὸν καταξέσχισῃ. Πρὸς μεγάλην του ὀμωδυσχερέσκεια, ὁ Σάσкас τὸν διέταξε νὰ καθήσῃ φρόνιμα καὶ νὰ σωπάσῃ.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν Σταθμόν, ἡ μητέρα τοῦ Σάσκα ἐξεπράγη εἰς λυγμούς. Καὶ αὐτὸ πολὺ τοῦ ἐκακοφάνη τοῦ κυρίου Σάσκα, ὁ ὁποῖος δὲν ἐλησημονούσε ποτὲ τοὺς κανόνες τῆς καλῆς συμπεριφοράς.

Μαμμά... δὲν εἶμεθα ἐστὶ σπῆτι μας... μὰς βλέπουν... θὰ μὰς πάρουν γιὰ τίποτε πρόστυχους... Ἄλλ' ὁ θεός τὸν ἀποπήρε: — Δὲν εἶνε καμμιά ἐντροπή νὰ κλαίῃ μίαν μητέρα

δταν χωρίζεται τὸ παιδί της, καὶ μά-
λιστα θὰ ἤθελα νὰ σ' ἐβλεπα καὶ σένα
λιγάκι πιδ εὐαίσθητον. Κύτταξε τὸ Βά-
σκα πῶς κλαίει!

— Ὁ Βάσκα εἶνε ἠλίθιος! ἀπεκρίθη
ὁ Σάσας.

— Καὶ σὺ εἶσαι ἐξυπνος; Καλά, στά-
σου καὶ θὰ ἰδοῦμε σὲ λίγο ποῖος ἀπὸ
τοὺς δύο σὰς θὰ φανῆ ἰκανώτερος καὶ
ἐξυπνότερος.

Μ' ὄλα αὐτὰ, ὁ Σάσας ἀνεκουφίσθη
δταν τὸ τραῖνον ἐξεκίνησε καὶ εἶδε τὴν
μητέρα του νὰ κινή διὰ τελευταίαν φο-
ρὰν τὸ μανδηλι της. Ἀναίσθητος δὲν
ἦτο καὶ ἐκοπίαζε πολὺ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ
τὰ δάκρυα ποὺ ἀνέβαιναν εἰς τὰ μάτια
του· ἀλλὰ δὲν κατεδέχετο νὰ δείξῃ συγ-
κίνησιν ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἄλλους.

Νέα δυσαρέσκεια τὸν ἐπερίμεναν εἰς
τὸν σιδηρόδρομον. Ὁ θεὸς του, πιστὸς
εἰς τὰς ἀρχὰς του, εἶχεν ἀγοράσῃ τρία
εἰσιτήρια τρίτης θέσεως. Τὰ ξύλινα κα-
θίσματα τοῦ βαγονιοῦ καὶ οἱ ἄνθρωποι
τοῦ λαοῦ ποὺ ἐκάθητο εἰς αὐτὰ, δὲν ἐν-
θουσίαζαν διόλου τὸν μικρὸν ἀριστο-
κράτην.

— Πρώτη μου φορὰ ταξιδεύω ἔτσι!
εἶπε. Ὡς τώρα δὲν ἐταξιδεύουσα παρὰ
μὲ πρώτη θέσι.

— Δὲν μπορούσαμε νὰ κάμωμε δια-
φορετικά. Νομίζεις ὅτι ὁ Βάσκας θὰ
ἦταν εὐχαριστημένος ἔσθιν πρώτη;

— Ὁχι βέβαια.

— Ἐκανε λοιπὸν νὰ τὸν ἀφίσουμε μόνο
του ἐδῶ-μέσα; Ἐπειτα ἔχω κ' ἓνα ἄλλο
σκοπὸ. Ἐσῦρεις ὅτι εἰς τὸν τόπον μας
εἶνε σιτοδεία;

— Ναί, κάπου τὸ ἐδιάβασα...

— Λοιπὸν, ὅ,τι παραπάνω θὰ ἐξω-
δεύαμε γιὰ εἰσιτήρια πρώτης θέσεως, θὰ
τὰ στείλω τώρα ἔσθιν Ἐπιτροπῇ ὑπὲρ
τῶν πτωγῶν ποῦ πεινοῦν.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Βάσκας
ἔμενε ἀφανώς. Ἐγούρλωνε μόνον τὰ
μάτια του, ἔχασματό, καὶ ὁσάκις τὸν
ἐρωτοῦσαν, ἀνοίγε τὸ στόμα του ἀλλὰ
δὲν κατώρθωνε νὰ προσφέρῃ λέξιν. Μόνον
δταν ὁ Ἀλέξης Λούδοβιτς ἐπῆρε τὸ κα-
λάθι μὲ τὰ τρόφιμα καὶ τὸν ἠρώτησε ἂν
πεινᾷ, ὁ Βάσκας ἀπεκρίθη ζωηρότατα
«ναί», καὶ ἐρρίχθηκε ἔσθιν κοτολέττες...
Ἐτίμησεν ἔπίσης καὶ τὸ κρῦον ψιτῶν καὶ
ἔπειτα ἤρχισε νὰ κυττάζῃ τοὺς κε-
φετέδες.

— Τρώγε, τρώγε, ἔχουμε ἓνα σωρῶ...

— Τρώγω! ἀπήντησεν ὁ Βάσκας,
καὶ, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἔφασκε
τὴν κοιλίαν του, διὰ νὰ ἰδῆ ἂν ἐχωροῦ-
σεν ἀκόμη...

— Ὄταν θὰ σταματήσῃ τὸ τραῖνο εἴ-
πεν ὁ Σάσας, θὰ πάω νὰ δώσω καὶ τοῦ
Κολοβοῦ.

Οὐδέποτε ὁ σκύλος ἠθάνθη τὸν ἑαυ-
τὸν του δυστυχέστερον. Ἀπομονωμένος
εἰς τὸ διαμέρισμα τὸ προωρισμένον διὰ

τοὺς σκύλους, ἐγαύγιζεν, οὐρλιαζεν, ἔ-
κλαιγε.

— Τὸν κύριό σου φωνάζεις; τῷ ἔλε-
γεν ὁ ὀδηγός.

— Μὰ γιατί μ' ἐφυλάκισαν ἐδῶ; Τὸ
Βάσκα τὸν ἐβαλαν δίπλα ἔσθιν ἀμαξᾶ,
ἔπειτα τὸν ἐπῆραν μαζί τους ἔσθιν βα-
γόνι, κ' ἐμένα μ' ἐκλείσιν ἐδῶ-μέσα
νὰ πεθάνω!... ἐγαύγιζεν ὁ δυστυχὴς
δαγκῶν τὰ κάγγελα τῆς φυλακῆς του.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ βαγονιοῦ
ἓνας ἄλλος σκύλος τοῦ ἀπεκρίνετο, ἀλλὰ
μὲ ὕφος ὀλιγώτερον ἠρηθῶδες. Αὐτὸς
ἐταξιδεύει συχνὰ καὶ ἤξευρεν ὅτι θὰ τὸν
ἐλευθέρωναν μετ' ὀλίγον.

Ἐπιτέλους, εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν,
ὁ Κολοβὸς ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
ξαναἰδῆ τὸν κύριόν του:

— Ἄ! δὲν μ' ἐξέχασαν λοιπὸν ὀλιγ-
διόλου, ἐσυλλογίσθη. Προσπάθησε νὰ
περάσῃ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ κιγκλί-
δωμα καὶ ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ διὰ
τὴν φυλάκισίν του. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην
του ἐκπλήξιν, τὰ κινήματά του αὐτὰ δὲν
ἠξιοῦντο καμμιάς προσοχῆς ἐκ μέρους
τοῦ Σάσας.

Ὁ Βάσκας ἤρχετο ἀπὸ πίσω του,
καὶ ὁ Κολοβὸς ἠθάνθη ἔσφρανα μίαν
ὀρεκτικὴν εὐωδίαν... Ὁ μικρὸς χωρικός
τοῦ ἔφερνε τῶντὸν κρέατα καὶ ψωμί...
Ὁ Σάσας παρήγγειλεν εἰς τὸν ὀδηγὸν
νὰ τοῦ δώσῃ ἔπειτα καὶ νερόν, καὶ μετὰ
τοῦτο ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Πῶς; ἐστέναξεν ὁ Κολοβός· μὲ
ἀφίνου ἐδῶ;

Ἡ ἀγανάκτησίς του ὅμως ἦτο τώρα
μικροτέρα. Εἶχεν ἐμπρὸς του τόσον εὐ-
μορφα πράγματα!... Μὲ κρέας ψιτῶν
καὶ μὲ κοτολέττες ἢ ζωῆ, καὶ τοῦ φυ-
λακισμένου ἀκόμη, δὲν εἶνε ἀνυπόφορη...
Καὶ ὁ φίλος μας Κολοβός, ἀφοῦ κατε-
βρόχθησεν εὐσυνειδήτως καὶ τὸ τελευ-
ταῖον ψυχίον τοῦ γεμάτός του, ἀπεκοι-
μήθη ὀνειρευόμενος τὴν Ψιφίαν, ἢ ὁ-
ποῖα, πολὺ εὐτυχέστερα του, δὲν ἐτα-
ξιδεύει μὲ τροχοφόρα κλωθιά...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Αἱ διηγήσεις τοῦ Θείου.

Ἐνῶ τὸ τραῖνον ἔτρεχεν, ὁ Ἀλέξης
Λούδοβιτς κατεσκόπευεν ὄλα τὰ κινή-
ματα τοῦ ἀνεψιοῦ του καὶ προσεπάθει μὲ
διαφόρους ὀμιλίαις νὰ τὸν κάμνῃ νὰ δια-
σκεδάζῃ καὶ νὰ λησμονῇ.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Σάσας δὲν ἔδειξε με-
γάλον ἐνδιαφέρον, βαθμηδὸν ὅμως εἰλ-
κυσθὴ ἀπὸ τὸν ἀσυνειθιστον τόνον τῆς
ὀμιλίας τοῦ Θείου του. Ὁ Ἀλέξης Λού-
δοβιτς τοῦ ἠμιλοῦσεν ὡς νὰ εἶχεν ἐμ-
πρὸς του ἓνα ἄνδρα, γνωρίζοντα τὴν
πραγματικότητα καὶ τὰ καθήκοντα τῆς
ζωῆς. Ἐξ ἄλλου αἱ διηγήσεις του ἦσαν
τόσον περιέργαι, τόσον ζωηραί, ὥστε
καὶ αὐτὸς ὁ Βάσκας δὲν ἔχανε συλλα-
βὴν. Ἐχασκεν ἐκστατικός, καὶ ἀπὸ και-

ροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτε τὴν διήγησιν
μ' ἐπιφωνήματα:

— Περιέργο!... Ὁρατο!... Διὰ
τανε!...

— Μιλεῖτε, θεῖέ μου, σὰ βιβλίον, εἶπε
μειδιῶν ὁ Σάσας.

— Μὲ τὴ διαφορά ὅτι τὰ βιβλία λέ-
γουν ψεύματα, ἀπεκρίθη ὁ θεὸς, ἐνῶ
ἐγὼ σοῦ διηγοῦμαι ἀληθινὰ περιστατικά
τῆς ζωῆς μου. Ἡ μητέρα σου μοῦ
ἔλεγε ὅτι θέλεις νὰ γίνῃς στρατιωτικός.
— Μάλιστα.

— Ἄς ποῦμε λοιπὸν μερικά γιὰ τὸν
πόλεμον. Βεβαίως ὁ πόλεμος εἶνε κάτι
ἠρωϊκόν, ὅταν πολεμῇ κανεὶς διὰ νὰ
ὑπερασπίσῃ τὴν πατρίδα του. Ὁλος ὁ
κόσμος θαυμάζει π: χ: τὸν πόλεμον
ποῦ ἔκαμαν οἱ Μπόερς ἐναντίον τῶν
Ἀγγλων. Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν γνω-
ρίσῃ κανεὶς, πρέπει νὰ τὸν ἰδῇ ἀπὸ
κοντά.

Ἡμουν ἔθελοντῆς εἰς τὴν Μαντζου-
ρίαν, ὅταν ἐπολεμούσαμε μὲ τοὺς Ἰάπω-
νας. Ἐπτά ἡμερῶν κατὰ ἐβάσταξε τὸ του-
φέκι εἰς τὸ Μοῦνδεν. Οἱ στρατιῶταί μας
ἐπέβαιναν ἀπὸ τὸν κόπο, ἀπὸ τὸ κρῦο,
ἀπὸ τὴν πείνα. Οἱ πληγωμένοι ἐξέπα-
γιαζαν, πρὶν νὰ τοὺς σηκώσουν οἱ νοσο-
κόμοι. Οἱ δρόμοι ἦταν σκεπασμένοι μὲ
πάγουσ, καὶ τὰ ὄλα ἐγλοιστροῦσαν μὲ
τὰ τέσσερα. Πτώματα ἔβλεπε παντοῦ,
αἱματωμένα, παραμορφωμένα. Ὁ οὐρα-
νὸς ἐκαίετο ἀπὸ τὰ ὀβούζια, ποῦ ἐξερ-
ρηγνύοντο εἰς ὄλα τὰ σημεῖα καὶ ἐσηγ-
μάτιζαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας ἐν
ἀπαίσιον τυροτέχνημα. Κάπου κάπου
εἶχαμε τὴν καλοτυχία νὰναπαυθοῦμε
λιγάκι σὲ κανένα χωριὸ ἔρημο καὶ νὰ
στεγνωσοῦμε τοῦλάχιστον τὰ ροῦγά μας,
ἀνάπτοντες φωτιά μὲ τὰ ξύλα τῶν
σπιτιῶν.

Θυμοῦμαι μιά νύκτα, ποῦ πῆγα νὰ πε-
θάνω ἀπὸ τὴν κούρασι. Τὸ ἄλογό μου
εἶχε χάσῃ ἓνα πέταλο, καὶ τὸ ἔσερνα
ἀπὸ πίσω μου, ἐξακολουθῶν τὸν δρόμο
πεζός. Ἡ ὀμίχλη ἦτο τόσον πυκνὴ, ποῦ
δὲν διέκρινες τ' ἀντικείμενον εἰς ἀπό-
στασιν δύο βημάτων. Πολλὰς φορὰς μοῦ
ἤλθεν ὁ πειρασμὸς νὰ ξαπλωθῶ στὴν
ἄκρη τοῦ δρόμου καὶ νὰ κοιμηθῶ. Ἀλλὰ
οἱ σφαῖρες ἐσφύριζαν γύρω μας, ὡς νὰ
ἔλεγον: «Ἐμπρός! πιδ γρήγορα!»

Ἐφθασα ἐπιτέλους εἰς τὸ κατάλυμα,
μπῆκα σὲ μιὰ σκηνὴ καὶ ἀποκοιμήθηκα.

Ἄλλ' ὄχι γιὰ πολλὴ ὥρα. Ἡ νύκτα
ἦταν ψυχρὴ, ἐγὼ βρεγμένος, ἓνας παγω-
μένος ἀνεμὸς μ' ἐτροποῦσεν ὡς τὰ κόκκα-
λα. Προσπαθοῦσα νὰ σκεπάζω μὲ τὴν
καπότα μου τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια
ἔτρεμα σύσσωμος. Μ' ὄλα αὐτὰ ἤμουν
καὶ πεινασμένος, γιατί δὲν εἶχαμε φάγῃ
τίποτε.

Ἐξάφνα, ἐνῶ ἤμουν ἔτοιμος νὰ φω-
νάξω, αἰσθάνομαι κάποιον νὰ σηκῶνε-
ται κοντά μου, ἔπειτα νὰ σκύφῃ καὶ νὰ

μὲ σκεπάζῃ μ' ἓνα βαρὺ φόρεμα... Ἡ-
μουν τόσον ἐξηνητημένος, ὥστε δὲν εἶ-
χα κἂν τὴν δύναμιν νὰ ἰδῶ ἀπὸ ποῦ μοῦ
ἤρχετο ἡ ἀνέλπιστη αὐτῆ βοήθεια.

Ὅλη τὴ νύκτα ἐκοιμήθηκα ἔτσι, καὶ
τὸ πρῶτ, ὅταν ἐξύπνησα, εἶδα κοντά μου
ἓνα στρατιώτῃ μελανιασμένο ἀπὸ τὸ κρῦο,
ποῦ μὲ εἶχε σκεπάζῃ μὲ τὸ μανθῦα του.
(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΕ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΝΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑ

Ἐπιτέλους, εἰς τὸν πρῶτον σταθμόν,
ὁ Κολοβὸς ἔλαβε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ
ξαναἰδῆ τὸν κύριόν του:

— Ἄ! δὲν μ' ἐξέχασαν λοιπὸν ὀλιγ-
διόλου, ἐσυλλογίσθη. Προσπάθησε νὰ
περάσῃ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ κιγκλί-
δωμα καὶ ἠθέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ διὰ
τὴν φυλάκισίν του. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην
του ἐκπλήξιν, τὰ κινήματά του αὐτὰ δὲν
ἠξιοῦντο καμμιάς προσοχῆς ἐκ μέρους
τοῦ Σάσας.

Ὁ Βάσκας ἤρχετο ἀπὸ πίσω του,
καὶ ὁ Κολοβὸς ἠθάνθη ἔσφρανα μίαν
ὀρεκτικὴν εὐωδίαν... Ὁ μικρὸς χωρικός
τοῦ ἔφερνε τῶντὸν κρέατα καὶ ψωμί...
Ὁ Σάσας παρήγγειλεν εἰς τὸν ὀδηγὸν
νὰ τοῦ δώσῃ ἔπειτα καὶ νερόν, καὶ μετὰ
τοῦτο ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Πῶς; ἐστέναξεν ὁ Κολοβός· μὲ
ἀφίνου ἐδῶ;

τὸν ἰδικόν μου, ἄφισα τὴν ἐργασίαν μου
καὶ ἔτρεξα, ἐτσακίσθηκα, διὰ νὰ παρευ-
ρεθῶ πιστῶς τὴν τάδε ὥραν εἰς τὸ δεῖ-
να μέρος. Δὲν ἐσυλλογίσθη διόλου ὅτι θὰ
μ' ἔκαμνε νὰ τὸν περιμένω ἐκεῖ τόσην
ὥρα σὰ γαῖδοῦρο, καὶ γι' ἀγάπη του ν'
ἀφίσω ἴσως ἐπίσκεψιν, περίπατον, δια-
σκεδάσιν, ἀνάπαυσιν, διάβασμα ἢ ὑπό-
θεσιν σπουδαιότεραν. Ἡ τοῦλάχιστον
ὅτι θὰ στενοχωρηθῶ περιμένων καὶ θὰ
νησυχίσω... Τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Καὶ ἂν
τὸ ἐσυλλογίσθη, θὰ ἐβασάνισε μόνον τὸ
μυαλό του διὰ νὰ εὐρῃ καμμίαν πρόφα-
σιν, κανένα ψεῦμα, καὶ νὰ μοῦ δικαιο-
λογήσῃ τὴν ἀδικαιολόγητον ἀπουσίαν.

Φουρκίζεσαι λοιπὸν ἢ δὲν φουρκί-
ζεσαι μὲ αὐτὴν τὴν συμπεριφορὰν τοῦ
φίλου σου; Καὶ δυστυχῶς, ἀγαπητοί
μου, δὲν εἶνε οὔτε ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τε-
λευταία φορὰ ποῦ τὸ παθαίνω. Εἶνε, βλέ-
πετε, ἐν ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τοῦ Ρω-
μηοῦ, νὰ μὴ κρατῇ τὸν λόγον του, —
τοῦλάχιστον εἰς τὰς μικρὰς περιστάσεις
τῆς καθημερινῆς ζωῆς, — καὶ νὰ μὴ εἶνε
καθόλου πιστὸς καὶ ἀκριβὴς εἰς τὰς συ-
νευθεῖεις του. Ἡ δὲν ἔρχεται καθόλου,
ἢ ἔρχεται μίαν ὥραν μετὰ τὴν προδιω-
ρισμένην. Ἐν ἀπὸ τὰ συνηθέστερα πράγ-
ματα ποῦ ἀκούει κανεὶς εἰς τὰ κέντρα
μας, εἶνε: «Περιμένω ἐδῶ ἓνα φίλο
μου... ἀλλ' ἀργεὶ καὶ φαίνεται ὅτι δὲν
θὰ ἔλθῃ». Ποῦ νὰ ἔλθῃ! Ἐρχονται
ποτὲ οἱ Ρωμηοὶ δταν ὑποσχεθοῦν ὅτι θὰ
ἔλθουν; Ἐδῶ ἀξίζει νὰ σᾶς διηγηθῶ
καὶ ἐν ἀνέκδοτον:

Μίαν φορὰν εἶχα ἓνα οἰκογενειακόν
φίλον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ ἐλάττωμα εἰς
μέγαν βαθμόν. Τὸν ἤξεύραμεν ὄλοι καὶ
ἐγελοῦσαμεν συχνὰ μὲ τὰ περίφημα ραν-
τεβοῦ του. Μίαν ἡμέραν, ἐπιστρέφων ἔ-
σθιν τὸ σπίτι, ἀνήγγειλα εἰς τοὺς δικούς μου:

— Ἐ, σήμερα πιδ μπορούμε νὰ εἰμε-
θα βέβαιοι ὅτι ὁ φίλος μας Νίκος δὲν
θὰ ἔλθῃ ἀπόψε.

— Ὁ σὺ εἶπε ὅτι θὰ ἔλθῃ χωρὶς
ἄλλο! μοῦ ἐφώνασαν ἀμέσως γελῶντες.

— Ἀκριβῶς!

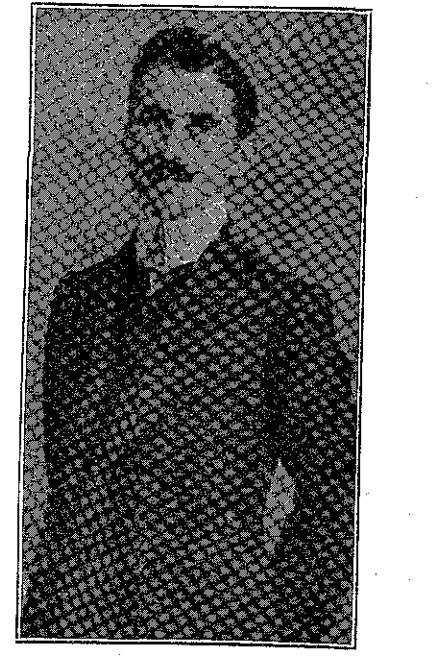
Γελαῖ κανεὶς μὲ αὐτὰ, ἀλλὰ μοῦ φαί-
νεται ὅτι δὲν εἶνε μόνον γιὰ γέλια. Τὸ
ἐλάττωμα ποῦ μᾶς ἀπασχολεῖ, εἶνε ἀπὸ
τὰ χειρότερα κοινωνικά ἐλαττώματα.
Ὁ Εὐρωπαῖος, ὁ πολιτισμένος ἄνθρω-
πος, εἶνε ἀκριβέστατος καὶ τυπικώτατος
εἰς τὰς συνευθεῖεις του. Τὸ θεωρεῖ ἔγ-
κλημα νὰ κάμῃ τὸν ἄλλον νὰ τὸν περι-
ριμένη ἔστω καὶ πέντε λεπτά. Ἐδῶ ἡ-
μεῖς δὲν τὸ ἔχομεν διὰ τίποτε νὰ κάμω-
μεν τοὺς ἄλλους νὰ μᾶς περιμένουν μίαν
ὥραν, δύο ὥρας καὶ... νὰ γελάσωμεν ἔ-
πειτα αὐταρέσκων, ὡς ἐὰν ἐκάμαμεν
καμμίαν ἐξυπνάδα. Ὑπάρχουν καὶ αἱ
ἐξαιρέσεις καὶ καυχῶμαι ὅτι ἀνήκω εἰς
τὰς ἐξαιρέσεις. Εἶμαι ἴσως ἀπὸ τοὺς
πολυασχολωτέρους ἀνθρώπους, ἀλλὰ
ποτὲ δὲν ἔκαμα τὸν ἄλλον νὰ μὲ περι-

μένῃ. Ἡ θὰ πῶ ἐξ ἀρχῆς ὅτι δὲν εὐ-
καιρῶ νὰ ὑπάγω, ἢ, ἂν τὸ ὑποσχεθῶ,
θὰ ὑπάγω ποῦ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος.
Μοῦ ἀρέσει μάλιστα νὰ φθάνω εἰς τὸ
προσδιωρισμένον μέρος πέντε λεπτά πρὸ
τῆς ὥρας τῆς συνευθεῖεως. Κάποτε
εἰμπορεῖ νὰ φθάσω—ἐπιτέλους δὲν εἶμαι
ἄγγλος, — καὶ μετὰ πέντε λεπτά.
Ἄλλ' ἀργότερα ποτέ. Συνείθισα νὰ μὴ
λησμονῶ ὅτι ἔδωσα τὸν λόγον μου, καὶ
συνείθισα ἀκόμη νὰ θεωρῶ τὸν λόγον
μου ἱερὸν, τόσον εἰς τὰ μεγάλα ὅσον
καὶ εἰς τὰ μικρότερα. Νομίζω μάλιστα
ὅτι δταν δὲν κρατῇ κανεὶς τὸν λόγον
του εἰς τὰ μικρά, οὔτε εἰς τὰ μεγάλα
θὰ εἰμπορέσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ.

Ἄς ἐλπίσω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ, τὴν
ὅποιαν μοῦ ὑπηγόρευσεν ἡ φούρκα ἀπὸ
τὸ πάθημά μου, δὲν θὰ ὑπάγῃ χαμένη.
Ὅτι: θὰ σᾶς κάμῃ νὰ ἐξετάσετε τὸν ἑαυ-
τόν σας, καὶ ὅτι ἂν ἀνακαλύψετε τὰ
σπέρματα τοῦ ἐλαττώματος, εἰς τὴν
ἀρχὴν τῆς κοινωνικῆς σας ζωῆς, θὰ
προσπαθήσετε, ὅσον εἶνε καιρὸς, νὰ τὰ
ἐξαλείψετε. Τὸ πᾶν εἶνε ἡ συνήθεια.
Συνείθισατε ἀπὸ τώρα νὰ ἔχετε ἓνα ναὶ
καὶ ἓνα ὄχι, νὰ κρατῆτε πάντοτε τὸν
λόγον σας, μὲ κάθε θυσίαν, νὰ εἰσθε
πιστοί, ἀκριβεῖς, τυπικοὶ εἰς ὄλα, τόσον
εἰς τὰ μεγάλα ὅσον καὶ εἰς τὰ μικρά.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΠΑΥΣΙΟΣ ΦΟΥΚΑΡΑΣ
[Πρόεδρος τοῦ ἐν Πειραιεὶ Συλλόγου
«Ἑλληνισμὸς»]
Βραβευθεὶς εἰς τὸν 103ον Διαγωνισμόν
πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων
[Ἴδε Διάπλωση τοῦ 1907, σελ. 412]

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΑΤΑΣ
ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — ΛΙΝΑΡΑΣ. — ΣΤΑΜΑΤΑ, χωριατοπούλα, υπηρέτρια. — ΔΟΜΙΣΟΝ. — ΚΥΡ ΘΩΜΑΣ, κηπουρός. Η ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — ΜΑΡΙΝΑ, χωριατοπούλα.

Η σκηνή εις τινά πολίτην, εις τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων. Τὸ θέατρον παριστᾷ αἰθούσαν ἐπιπλωμένην. Δύο θύραι ἢ μία δεξιᾷ, ὁδηγοῦσα εἰς τὸν προθάλαμον ἢ ἄλλη ἀριστερᾷ, ὁδηγοῦσα εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια τῆς οἰκίας. Δεξιᾷ παράθυρον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, Η ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ
Κάθονται ὁ εἰς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, εἰς δύο πολυθρόνας. Ὁ Κος Ἀγκαθάκης, μὲ κοκκιναίην καὶ σκοῦρον, ἀναγινώσκει ἐφημερίδα. Ἡ Κη Ἀγκαθάκη γράπτει.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Λοιπόν, γράφει κανένα νόστιμο σήμερα ἢ ἐφημερίδα; ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Τίποτε. Σάχλα καὶ τῶν γονέων.

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Γιατί λοιπόν διαβάζεις; ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ἀμ... κάτι πρέπει νὰ κάνω κ' ἐγώ. Τί θέλεις; νὰ στέκωμαι ἐστὸ παράθυρο καὶ νὰ βλέπω τὴ βροχὴ;

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ἡ ἀλήθεια εἶπε ὅτι ἀπὸ τότε ποῦ ἐκλείσαμε τὸ μαγαζὶ μας καὶ ἤλθαμε νὰ καθήσωμε ἐδῶ, ἐστὸ Βίλλ-Δωβραϊ, πολλές φορές ἡ ἡμέρα μᾶς φαίνεται ἀτελείωτη!

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Σὺ τοῦλάχιστον κάτι μπορεῖς νὰ κάνης, γιὰ νὰ σκοτώσης τὴν ὥρα σου. Κεντᾶς, πλέκεις, ράβεις, κόβεις, ἐπιβλέπεις τὸ νοικοκυριό, μακλώνεις τὴ Σταμάτα...

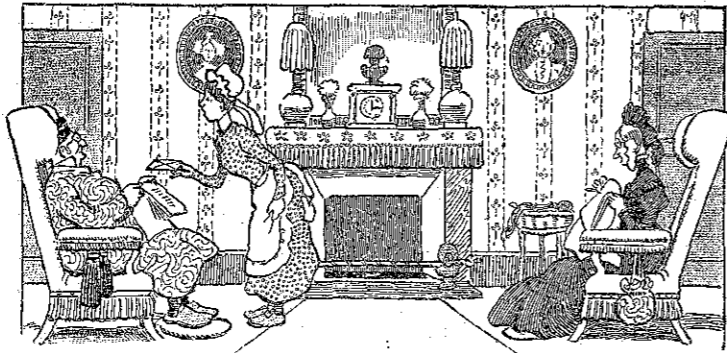
ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ὄ, ὄχι ὅσο τὸ ἀξίζει, σὲ βεβαίῳ. Τί κορίτσι! Πῶς μὲ σκάνει! Ἄν δὲν ἦταν κόρη τῆς κουμπάρας μου, σοῦ ὀρκίζομαι ὅτι θὰ τὴν εἶχα διωγμένη χίλιες φορές. Δὲν εἶνε κακὴ, ὄχι... Ἀλλὰ τί ξεροκέφαλη, Θεέ μου! τί κουτὴ! Ὀλω καὶ λάθη κάνει ἀπὸ τὴν κουταμάρα τῆς.

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Γιὰ θυμῆσου τίς προάλλες, ποῦ εἶχαμε ἐστὸ τραπέζι, τοὺς Ἀναστασιάδηδες. Εἶπες τῆς Στα-

μάτας νὰ ρίξῃ ἄφθονη ζάχαρι ἐστὰ πιτάκια τῆς κρέμας... Ἡ κυρία Ἀναστασιάδου παίρνει τὴν πρώτη κουταλιά καὶ ξυνίζει τὰ μούτρα τῆς (ἀλήθεια, ἔκαμε κάτι μούτρα ποῦ ἦταν γιὰ τὰ πανηγύρια!...) Τί συμβαίνει; Ἄ, τίποτα! Ἡ προκομμένη μας ἡ Σταμάτα ἔκαμε λάθος καὶ ἀντὶ νὰ πάρῃ τὴ ζάχαρη, ἐπῆρε τὸ ἀλάτι. Ἀλάτι ἐστὶν κρέμα, φαντάσου...

ΚΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ἀμὴ τὴν ἄλλη φορὰ ποῦ τὴ στείλαμε ἐστὸ φαρμακεῖο νὰ πάρῃ συναπισμούς, κ' ἐπῆγε ἐστὸ μανδῆ κ' ἐπῆρε... σινάπια;

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ἄς εἶνε, ἐγὼ δὲ θὰ ξεχάσω ποτέ μου τὸ βραστὸ μὲ τὸ τσουένι... Ἐπῆρε κ' ἔριξε, ἢ εὐλογημένη, τὸ κρέας νὰ βράσῃ ἐστὸ τσουκάλι ποῦ βράζαμε τσουένι γιὰ τὰ ροῦχα! Μὰ τί νὰ θυμῆθῶ καὶ τί νὰ ρίξω ἀπὸ τὰ μέτρατα λάθη τῆς Σταμάτας! Ἄ, νὰ τὴν κηδύω, μὲ τὴ φωνή... Φέρνει τὸ ταχυδρομεῖο.

«Δίδει τὸ γράμμα εἰς τὸν κ. Ἀγκαθάκην» (Σελ. 52)

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΟΙ ΑΝΘ ΚΑΙ ΣΤΑΜΑΤΑ
ΣΤΑΜΑΤΑ, μὲ χωριάτικα φορέματα καὶ ἄσπρη σκοῦφια. Κρατεῖ ἕνα γράμμα. — Τῶφερε ὁ ταχυδρόμος κ' εἶπε πῶς εἶνε γιὰ τὸν ἀρέντη. (Δίδει τὸ γράμμα εἰς τὸν κύριον Ἀγκαθάκην.)

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, μὲ αὐστηρότητα: — Σταμάτα, τί τρόπος εἶνε αὐτός; Ἐτσι φέρνουν τὰ γράμματα τοῦ κυρίου; Δὲν σοῦ εἶπα χίλιες φορές, ὅτι πρέπει πάντα νὰ παίρνῃς ἕνα δίσκο;

ΣΤΑΜΑΤΑ. — Ἄ, συμπάθειο, ἀλήθεια!... Σταθῆτε μιὰ στιγμούλα, Κυρία. Δὲ θάρῃσω.

(Ἐξέρχεται καὶ ἐπιστρέφει ἀμέσως, φέρονσα τὸ γράμμα εἰς ἕνα πελώριον δίσκον τοῦ τσαϊτοῦ, τὸν ὁποῖον κρατεῖ μὲ τὰ δύο τῆς χεῖρα.)

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Μὰ ὄχι, παιδί μου, ἔτσι μεγάλο δίσκο! Ἐνα δισκάκι, μικρό... Μπᾶ, σὲ καλὸ σου!...

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, παρατηρῶν τὸν φάκελλον. — Εἶνε ἀπὸ τὸ παιδί μας! (Ἀνοίγων τὸ γράμμα καὶ ἀναγινώσκων:) «Ἀγαπητοὶ μου γονεῖς...» (Πρὸς τὴν Σταμάταν, ἢ ὁποῖα μένει ἀκίνητη, μὲ τὸν δίσκον εἰς τὰ χεῖρα.) Τί περιμένεις ἐσὺ;

ΣΤΑΜΑΤΑ. — Τὴν ἀπάντησι, κύριε! Δὲν μοῦ εἶπατε ἅμα φέρνω γράμμα, νὰ στέκομαι νὰ παίρνω τὴν ἀπάντησι;

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Μὰ ὄχι, ὅταν τὸ γράμμα τὸ φέρνῃ ὁ ταχυδρόμος! Ὄχι τί κουτὴ ποῦ εἶσαι, Σταμάτα! Ἐλα, πήγαινε! (Ἡ Σταμάτα ἐξέρχεται αὐτοσφιμένη.) Γιὰ νὰκούσουμε λοιπόν, τί γράφει ὁ γιός μας;

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, ἀναγινώσκων: — «Ἀγαπητοὶ μου γονεῖς. Σᾶς ἀναγγέλλω ὅτι θὰ σᾶς ἐπισκεθῆ ἕνας φίλος καὶ συναδέλφος μου, ὁ κ. Λιναρᾶς, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του καὶ ἔρχεται νὰ ἐγκατασταθῆ ὡς ἰατρός εἰς τὸ Βίλλ-Δωβραϊ. Ἐκέφθην ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ τῷ δώσετε μερικὰς πληροφορίας χρησίμου περὶ τοῦ τόπου, καὶ τοῦ εἴπα νὰ ἔλθῃ ἕνα μεσημέρι νὰ φάγῃ μαζί σας...» Μπᾶ! εὐχαρίστως! (Ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάγνωσιν:) «χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις. Εἶνε πολὺ καλὸς νέος, πολὺ σοβαρὸς, πολὺ ἐξυπνος, καὶ λαμπρὸς μουσικὸς. Μόνον ποῦ εἶνε ὀλίγον ἰδιότροπος καὶ ἔχει μερικὰς μονομαχίας...» Τί λέει; μονομαχίας; Ἄ, ἂ! παρντόν!... ἔκαμα λάθος «μονομαχίας» λέει. Μὰ τί ἄσχημα ποῦ γράφει ὁ κατεργάρης! (Ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν:) «Οὕτω π: χ: πρέπει νὰ τὸν καθήσετε

ἐστὸ τραπέζι, εἰς τὰς δώδεκα ἀκριβῶς. Πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ περάσουν, δὲν τρώγει πιὰ, διότι λέγει ὅτι αὐτὸ τοῦ φέρνει πόνους στὸ στομάχι...» Περιέργη μονομαχία!... (Ἐξακολουθεῖ τὴν ἀνάγνωσιν:) «Λογαριάζω, ὅτι θὰ σᾶς ἔλθῃ τὴν Τετάρτην...» Νὰ τα μας! Δηλαδή σήμερα. Καὶ ἡ ὥρα εἶνε ἐνδεκάμισυ!

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Φίλος τοῦ παιδιοῦ μας! Τοῦ Γιαννάκη μας!.. Ἀκούς ἐκεῖ! Καλῶς νὰ ἔλθῃ. Σὰ ἐστὸ σπῆτι του. Καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν κάμουμε νὰ περιμένῃ οὕτε στιγμὴ, ἀφοῦ ἔχῃ τὸσφ εὐαίσθητο στομάχι. (Φωνάζει:) Σταμάτα! Σταμάτα!!

ΣΤΑΜΑΤΑ, προστρέχουσα: — Τί ἀγαπᾶτε, κυρία;

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Θὰ ἔλθῃ ἕνας κύριος νὰ γευματίσῃ μαζί μας. Στρώσε ἀμέσως τὸ τραπέζι, βάλε ἕνα σερίτσιο παραπάνω καὶ ἄνοιξε ἕνα κουτί ἀστακό. Ὅσο γιὰ τὴν κρέμα, — αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ τὴ ζαχαρώσω ἐγώ, γιὰ νὰ μὴν τὴν ἀλατίσης ἐσὺ.

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Ἐγὼ πηγαίνω νὰ βάλω τὴν ρεδιγκότα μου. Σταμάτα, πρόσεξε, παιδί μου, νὰ μὴν κάμῃς πάλι κανένα λάθος, νὰ ζῆς. Ὁ κύριος ποῦ θὰ ἔλθῃ τώρα, ὀνομάζεται Λιναρᾶς καὶ εἶνε ἰατρός. Ἄν δὲν θὰ ἤμαστε ἀκόμη ἐδῶ γιὰ νὰ τὸν δεχθοῦμε, βάλε τον μέσα καὶ παρακάλεσε τον νὰ μᾶς περιμῆνος. (Ἐπειτα συνέχισεν) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ L. Somlet

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ
Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΠΙΘΗΚΩΝ

Ἐπάρχει εἰς τὰς Ἰνδίας μιὰ πόλις κατοικοῦμένη ὑπὸ πιθήκων καὶ ὀνομαζομένη Ἄμπερ. Ἄλλοτε τὸ Ἄμπερ ἦτο πρωτεύουσα ἰσχυροῦ κράτους, τοῦ ὁποῖου ἡ ἔδρα μετεφέρθη εἰς τὴν Ζεῦπόρην τῷ 1728. Ἐρημωθεῖσα καὶ ἐρειπωθεῖσα, ἡ ἀρχαία πόλις εὔρε νέους κατοίκους ἐντελῶς ἀπροόπτους. Μίαν ἡμέραν φυλὴ μεγαλοσώμων πιθήκων ἤλθε κ' ἐγκατεστάθη εἰς τὰ ἐρείπια. Ἐκτοτε δὲν τὸ ἐκοῦνησε ἀπὸ ἐκεῖ.

Τὰ περίεργα αὐτὰ τετράχειρα ἔχουν πρόσωπον μαῦρον καὶ λεῖον, πλατιστόμενον ἀπὸ γένεια λευκὰ καὶ μακρά. Τὸ τρίχωμά των εἶνε λευκὸν εἰς τὸ στήθος καὶ φαῖν εἰς τὴν ράχι. Ἡ οὐρά των, πολὺ μακρά, εἶνε ἀτριχος ὅπως τὸ πρόσωπόν των, ἀλλὰ καταλήγει εἰς μίαν φούνταν ἀπὸ τρίχες. Οἱ Ἰνδοὶ ἐξηγοῦν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ μὲ μίαν παράδοσιν, τὴν ὁποῖαν θὰ σᾶς διηγηθῶ κατωτέρω.

Ἀληθινὴ λοιπὸν δημοκρατία πιθήκων ἐγκαθιδρύθη εἰς τὸ Ἄμπερ. Περιπατοῦν εἰς τὰ δωματῖα καὶ εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ἀρχαίων μεγάρων, χοροπηδοῦν εἰς τὰς μακρὰς καὶ μὲ διάτρητα σχέδια στολισμένας στοὰς, ἢ παίζου κυνηγούμενοι εἰς τὰς κορφὰς μαρμαρίνας κλίμακας.

Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν τοποθετοῦνται ὡς σκοποὶ εἰς τὰ ὑψηλὰ ὑπερῶα. Μόλις πλησιάσῃ ἕνος, ἀνθρώπος ἢ ζῷον, ἀμέσως ἀναγγέλλεται. Καὶ εἰς τὸν παραμικρὸν κίνδυνον, αἱ θήλειαι μάζουσαν τὰ μικρὰ των καὶ καταφεύγουσιν εἰς τὰ ἐνδότερα τῶν ἐρειπίων. Συγχρόνως οἱ ἄρρενες τοποθετοῦνται πρὸ τῶν θυρῶν, ὡς νὰ λέγουν: «Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσόδος.»

Οἱ Ἰνδοὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε κακομεταχειρίζονται αὐτὰ τὰ ζῷα. Δι' αὐτοῦς οἱ μαῦροι πιθήκοι τοῦ Ἄμπερ εἶνε ὄντα ἱερά, καὶ ἰδοῦ διατί:

Μίαν φορὰν κ' ἕνα καιρὸν, ἐξοῦσεν εἰς τὰς Ἰνδίας ἕνας ἀνθρώπος τοῦ Θεοῦ, ὀνομαζόμενος Ράμας. Τὸν βίον του καὶ τοὺς ἄθλους του ἐξῆμνησεν ὁ ποιητὴς Βαλμίκης εἰς μέγα ἐπικὸν ποίημα, ὀνομαζόμενον Ραμαγιάννα.

Μίαν ἡμέραν, ἡ σύζυγος τοῦ Ράμα, ἡ ὠραία Σίτα, ἀπήχθη ἀπὸ ἕνα κακὸν ἡγεμόνα, ὀνομαζόμενον Ραβάναν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐπῆγεν εἰς τὴν Κεῦλάνην, τὸ βασιλεῖόν του. Ὁ Ράμας συνήθροισεν ἀμέσως ἰσχυρὸν στρατόν, ἀλλὰ πῶς νὰνακαλύψῃ τὸ μέρος, ὅπου ἐκρύπτετο ἡ Σίτα;

Τότε ὁ Ἄνουμάτ, ὁ βασιλεὺς τῶν Πιθήκων, καὶ ὁ Τζαμπαβάτ, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀρκτων, ἤλθον πρὸς βοήθειαν τοῦ Ράμα. Καὶ ὁ μὲν Ἄνουμάτ ἐπέρασεν εἰς τὴν νῆσον Κεῦλάνην, ἀνεκάλυψε τὸ καταφύγιον τῆς Σίτας καὶ τὴν ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ Ράμας ἤρχετο.

Δυστυχῶς τὸν ἔπιασαν ἄνθρωποι τοῦ Ραβάνα καὶ τὸν ἔφεραν ἐνώπιον τοῦ ἡγεμόνος, ὁ ὁποῖος διέταξε νὰ βάλουν ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖρα τῶν δημιῶν του, ἀνεργιχθῆ εἰς τὴν στέγην τοῦ παλατιοῦ, καὶ καθὼς ἔτρεχεν ἐφυσούσε τόσοσ

δυνατὰ τὴν ἀναμμένην οὐρὰν του, ὥστε κατάρθωσε νὰ τὴν σῶσῃ. Τὸ καλάτι ὅμως ἐπῆρε φωτιὰν ἀπὸ τὸν ζωντανὸν ἐκεῖνον πυρὸν καὶ ἐκάη ὅλον.

Ἐπίσης καὶ ἡ οὐρὰ τοῦ βασιλέως τῶν πιθήκων εἶχε κατ' ὄλην, ἐκτὸς τῆς ἄκρας, ὅπου μία φούντα τριχῶν διέφυγε τὴν καταστροφὴν. Τὸ δὲ πρόσωπον του, ἐπειδὴ εἶχε φουσση πολλὴν ὠραν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν, εἶχε γίνῃ κατὰμαυρον ὡς κάρβουνον.

Ὁ Ράμας ὅμως δὲν ἦτον ἀχάριστος. Ὅταν, χάρις εἰς τοὺς ἄθλους τοῦ Ἄνουμάτ καὶ τοῦ Τζαμπαβάτ, ἐφρονεθῆ ὁ τύραννος καὶ ἀνεκτῆθη ἡ ὠραία Σίτα, ἔβγαλε διαταγὴν ὅτι ὅλοι οἱ ὑπήκοοι τοῦ βασιλέως τῶν πιθήκων ἔπρεπε νὰ ἔχουν, ὅπως ἐκεῖνον, μαῦρον καὶ μαθημένην τὴν οὐρὰν συγχρόνως παρήγγειλεν εἰς ὅλους τοὺς Ἰνδοὺς νὰ τιμῶν καὶ νὰ σέβωνται εἰς τὸν αἰῶνα τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἄνουμάτ, εἰς ἀνάμνησιν τῶν πολυτιμῶν ὑπηρεσιῶν τὰς ὁποίας τῷ εἶχε προσφέρει.

Οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τοῦ Ἄμπερ εἶνε οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἄνουμάτ...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ε΄.
Νά τα πάλι! Ἡ Λιλίκα ἐτοιμῆσε τὸ δακτυλάκι τῆς μὲ τὴν βελόνα, καὶ εἶνε ἡ δεκάτη φορὰ... Ἀλλὰ καθὼς εἶπαμε, δὲν πεθαίνει κανεὶς ἀπὸ ἕνα τσίμπημα. Γρήγορα-γρήγορα, ἡ Λιλίκα βουτᾷ τὸ χεῖρ τῆς μέσα σὲ χλιαρὸ νερό, ἀνακατεμένο μὲ δυὸ-τρεῖς στάλας φανικοῦ. Πολλὰ πρόματα γιατρεῦει αὐτὸ τὸ φανικό!

Ἡ Σερπετή, ἡ μαύρη γάτα, ποῦ αὐτὴ δὲν ἀγαπᾷ καθόλου τὰ λουτρά, βλέπει τὴ Λιλίκα καὶ τῆς φαίνεται πολὺ παράξενο γιὰτί, ἐστὶ καλὰ καθούμενα, νὰ πλένῃ τὸ χεῖρ τῆς, καὶ γιὰτί μόνο τὸ ἕνα καὶ ὄχι καὶ τὰ δύο.

Ἀλλὰ τὰ μικρὰ παιδήματα τῆς Λιλίκας τῆς γίνονται μαθήματα. Τώρα τὸ καλὸ τὸ κοριτσάκι ξέρει ὅτι, γιὰ νὰ ράβῃ χωρὶς νὰ τσιμπιέται, πρέπει νὰ ἔχῃ, ὅπως καὶ ἡ μαμά, μιὰ δακτυλήθρα.

Στὴν ἀρχὴ ἡ δακτυλήθρα φαίνεται πῶς ἐμποδίζει καὶ δυσκολεύει τὸ χεῖρ ἐστὸ ράψιμο. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, ποῦ εἶνε ἕνα πρᾶγμα ἀπαραίτητο. Ἐπειτα, μιὰ μικρούλα δακτυλήθριτσα, χρυσοῦ ἢ ἀσημένια, ἐστὸ δακτυλάκι ἐνὸς μικροῦ κοριτσοῦ, σᾶς βεβαίῳ διὰ πηγαίνει πολὺ εὐμορφα. Σοῦ ἔρχεται νὰ πιάσῃ τὸ χεράκι ἐκεῖνο, τὸ ὄπλισμένο γιὰ τὴν ἐργασία, καὶ νὰ τὸ γεμίσης φιλία.

(Ἐπειτα συνέχισεν)

Ἡ ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΡΓΑΝΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Ταύτα συνέβαινον ἐν ἔτει 1876. Ἡ ἰδέα τοῦ ἐκρωσσομοῦ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Βαλτικῆς ἤρθηκε ἤδη ἕνα αἰῶνα. Αἰκατερίνη ἡ Β' ἐσκέφθη πρώτη τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν ἀναμόρφωσιν, ἡ δὲ ρωσικὴ Κυβέρνησις ἐλάμβανε ἔκτοτε μέτρα διὰ νὰπομακρύνῃ σιγά-σιγά τὸ γερμανικὸν στοιχεῖον ἀπὸ τὴν διοίκησιν τῶν δῆμων πόλεων καὶ κωμοπόλεων. Ἡ ἐκλογὴ τῶν δημοτικῶν ἀρχόντων ἦτο ἐμπειστευμένη εἰς ὄλους τοὺς πολίτας, τοὺς ἔχοντας κάποιαν μόρφωσιν καὶ περιουσίαν. Ἡ δὲ πλειοψηφία τῶν ἐκλογῶν τούτων δὲν θὰ ἐβράδυνεν, ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἐξουσίας, νὰ γίνῃ παντοῦ σλαυική. Σήμερον ὁ ἀγὼν ἐστρέφεται κατὰ τῶν Γερμανῶν τῶν κατεχόντων τοὺς δήμους, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἰσχυρότεροι εἰς ἐπιρροὴν ἦσαν οἱ πλούσιοι ἐκείνοι τραπέζιται Γιοχάουζεν, οἱ ὅποιοι θὰ παῖζον σπουδαῖον ρόλον εἰς τὴν δραματικὴν αὐτὴν ἱστορίαν.

Ἄλλ' εἰς τὸ πρόσκειον τῆς Ρίγας, ὅπου κατῴκει ἡ οἰκογένεια Νικολέφ, ὁ καθηγητὴς ἀπελάμβανε τῆς γενικῆς ἐκτιμῆσεως, τὸ δὲ πρόσκειον τοῦτο δὲν ἀριμετρεῖ ὀλιγοτέρας τῶν ὀκτακισχιλίων Ρώσων. Εἶπαμεν ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τοῦ Δημητρίου Νικολέφ πᾶν ἄλλο ἦτο ἡ ἀνθράξ. Ἀρὰ γε εἰς τοῦτο πρέπει νὰποδοθῇ καὶ τὸ ὅτι ἡ Ἰλκα δὲν εἶχε ὑπανδρευθῆ ἀκόμη, μολοντοῦ εἶχε κλεισθῇ τὰ εἰκοσιτέτρα ;... Ὅχι. Εἰς τὴν σλαυικὴν ἐκείνην κοινωσίαν ἡ προῖξ δὲν θεωρεῖται ἀπαραιτήτος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν μιᾶς καλῆς κόρης. Πολλοὶ ἐκλεκτοὶ νέοι, τῶνόντι, ἐζήτησαν τὴν χεῖρα τῆς Ἰλκας Νικολέφ, ἀλλὰ, παραδόξως, αἱ προτάσεις ὄλων αὐτῶν ἀπερρίφθησαν.

Ὁ λόγος ἦτο, ὅτι ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἡ Ἰλκα ἦτο μνηστευμένη μετὸν μονογενὴ υἱὸν τοῦ Μιχαὴλ Γιανῶφ, Σλαύου, φίλου τοῦ Δημητρίου Νικολέφ. Καὶ οἱ δύο κατόκου εἰς τὴν Ρίγαν καὶ εἰς τὸ ἴδιον πρόσκειον. Ὁ νέος Βλαδίμηρος Γιανῶφ, τριάκοντα καὶ δύο ἐτῶν σήμερον, ἦτο δικηγόρος διακεκριμένος. Μετὰ τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας, δυνάται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὰ δύο παιδιὰ ἀνετράφησαν μαζί. Τῷ 1872, τέσσαρα ἔτη πρὸ τῆς ἐναρξέως αὐτῆς τῆς ἱστορίας, οἱ γάμοι τοῦ Βλαδίμηρου Γιανῶφ καὶ τῆς Ἰλκας Νικολέφ εἶχον ἀποφασισθῇ. Ὁ νέος ἦτο τότε εἰκοσιεὶς ἐτῶν, ἡ δὲ μνηστὴ του εἴκοσι. Τὰ στεφανώματα θὰ ἐγίνοντο ἐντὸς τοῦ ἔτους.

Ἐν τούτοις τὸ μυστικὸν εἶχε τηρηθῆ καὶ ἀπὸ τὰς δύο οἰκογενείας, καὶ τὸσον αὐστηρῶς, ὥστε καὶ οἱ στενώτεροι φίλοι

δὲν ἐγνώριζαν ὅτι οἱ νέοι ἦσαν μνηστευμένοι. Ἄλλ' ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ τὸ ἀνακοινώσουν, τὰ σχέδιά των ἀνετράπησαν ἀποτόμως.

Ὁ Βλαδίμηρος Γιανῶφ ἦτο μέλος μιᾶς τῶν μυστικῶν ἐκείνων Ἐταιριῶν, αἱ ὁποῖαι ἀγωνίζονται κατὰ τῆς ἀπολυταρχίας τῶν Τσάρων. Δὲν ἀνῆκεν εἰς τοὺς Μηδενιστάς, οἱ ὅποιοι, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἤρχισαν νὰντικαθιστοῦν τὰς θεωρίας δι' ἔργων. Ἄλλ' ἡ Ρωσικὴ Κυβέρνησις δὲν κάμνει καμμίαν διάκρισιν καὶ καταδιώκει ὁμοίως πάντα ἐνεργούντα ἐναντίον τοῦ καθεστῶτος, εἴτε θεωρητικῶς εἴτε ἐμπράκτως. Συλλήψεις πολυάριθμοι ἐνηργήθησαν τότε εἰς πολλὰς πόλεις τῆς Αὐτοκρατορίας, μεταξὺ δὲ τῶν συλληφθέντων ἐν Ρίγᾳ ἦτο καὶ ὁ Βλαδίμηρος Γιανῶφ, ὁ ὅποιος ἀνηράγγη βαναύσως ἐκ τῶν κόλπων τῆς οἰκογενείας του καὶ ἀπεστάλη δέσμιος εἰς τὰ μεταλλεῖα τοῦ Μίννοισκ, εἰς τὴν ἀνατολικὴν δηλαδὴ Σιβηρίαν.

Θὰ ἐπανήρχετο ποτέ ;

Ποῖος ἐτόλμα νὰ τὸ ἐλπίζῃ ; Φοβερὸν πλῆγμα διὰ τὰς δύο οἰκογενείας, καὶ ὅλη ἡ σλαυικὴ Ρίγα τὸ ἠσθάνθη μαζὶ των. Ἡ Ἰλκα θάπεθνησκεν ἀπὸ τὴν λύπην τῆς, ἐὰν δὲν ἤντλει δύναμιν ζωῆς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγάπην τῆς, ἀποφασισμένη νὰπέλθῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ μνηστῆρός τῆς, μόλις θὰ ἐμάνθανε ποῦ εὑρίσκετο, καὶ νὰ συμμερισθῇ μετ' αὐτοῦ τὴν ἀθλίαν ζωὴν τοῦ ἐξορίστου εἰς τὰς ἀξέσους ἐκείνας χώρας... Ἄλλὰ τί ἀπέγεινεν ὁ Βλαδίμηρος, ποῦ τῆς ἀπεράντου Σιβηρίας ὠδηγήθη, τίποτε δὲν ἤδυνῆθη νὰ μάθῃ ἡ Ἰλκα, καὶ τέσσαρα ἔτη τώρα, δὲν ἐγνώριζεν ἀκόμη οὔτε ἂν ζῇ...

Ἐξ μῆνας μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ υἱοῦ του, ὁ Μιχαὴλ Γιανῶφ ἠσθάνθη τὸ τέλος τοῦ ἐγγίξον. Τότε ἐπώλησεν ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχε, καὶ συναθροίσας εἴκοσι χιλιάδας ρουβλίου εἰς τραπέζικα γραμματία—περὶ τὰς 60,000 δραχμῶν, μικρὰ πράγματα!—παρέδωκε τὴν παρακαταθήκην ταύτην εἰς τὸν Δημήτριον Νικολέφ, ἐπιφορτίσας αὐτὸν νὰ τὴν παραδώσῃ μίαν ἡμέραν εἰς τὸν υἱὸν του.

Ἡ παρακαταθήκη ἐγίνε δεκτὴ, ἀλλὰ μετὰ τὴν μυστικότητα ἐκ μέρους τοῦ καθηγητοῦ, ὥστε οὔτε αὐτὴ ἡ Ἰλκα δὲν ἔμαθε ποτέ τίποτε περὶ αὐτῆς, ἔμενε δὲ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Νικολέφ ἄθικτος ὅπως τῷ εἶχε παραδοθῇ.

Ἐὰν ἡ σταθερότης ἐξωρίζετο ποτέ ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν, εἰς τὴν Λιθονίαν θὰ εὑρίσκε τὸ ἔσχατον καταφύγιον. Ἐκεῖ οἱ μνηστευμένοι, πιστοὶ ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, περιμένον πέντε, δέκα, εἴκοσι πολλάκις ἔτη, ἕως νὰ διορθωθοῦν τὰ οἰκονομικὰ των καὶ νὰ τελέσουν τοὺς γάμους των. Τοιοῦτόν τι δὲν συνέβαινε, ὅσον ἀφορᾷ τὸν Βλαδίμηρον καὶ

τὴν Ἰλκαν. Ζήτημα προικὸς δὲν εἶχε ἐγερθῆ μεταξὺ των. Ἡ κόρη δὲν εἶχε τίποτε καὶ ὁ νέος δὲν ἐζητοῦσε τίποτε, ἀγνοῶν μάλιστα τί τῷ ἄφινεν ὁ πατήρ του. Ἄλλ' ἡ εὐφυΐα καὶ ἡ δραστηριότης του ἦτο μεγάλη, καὶ διὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐφόδιζε τὸ μέλλον, οὔτε δι' αὐτὸν, οὔτε διὰ τὴν σύζυγόν του, οὔτε διὰ τὴν οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμαν.

Ὁ Βλαδίμηρος ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐξορίαν, ἡ Ἰλκα ἤξευρεν ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐλθισμονοῦσεν, ὅπως δὲν θὰ τὸν ἐλθισμονοῦσε καὶ αὐτὴ. Ἐπερίμενε, τὸν ἐπερίμενε καὶ ὅλη ἡ ψυχὴ τῆς ἦτο ἐκεῖ—πέρα, μετὰ τοῦ ἐξορίστου... Ἠλπίζεν ὅτι μία χάρις, μία ἀμνηστία,—φευ, τόσο ἀπίθανος!—θὰ τὸν ἐπανεφέρει πλῆσιόν τῆς. Δὲν ἦτο ἀπλῶς καὶ μόνον ἡ μνηστὴ του ἔθεωρεῖτο ὡς σύζυγός του. Ἄν ἐφευγεν ὅμως, τί θὰ ἐγίνετο ὁ πατέρας τῆς εἰς τὸ σπιτί ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον αὐτὴ μόνη, μετὰ τὴν τᾶξιν τῆς καὶ μετὰ τὴν οἰκονομίαν τῆς, διετήρει ἀκόμη εἰς κάποιαν εὐμάρειαν ;

Ἐν τούτοις δὲν ἤξευρε τὸ σπουδαιότερον, τὸ φοβερότερον. Οὐδέποτε ὁ Δημήτριος Νικολέφ τῆς τὸ εἶχεν ἐξομολογήθῃ, μολοντοῦ ἦτο πρὸς τιμὴν του... Ἄλλὰ διατὶ νὰ τὸ κάμῃ; Διατὶ εἰς τὰς ἀνησυχίας τοῦ παρόντος νὰ προσθέσῃ καὶ τὰς τοῦ μέλλοντος ;

Καὶ ὅμως τὸ κακὸν δὲν θὰ ἐβράδυνε πολὺ, — ἡ λήξις ἐπλησίαζε...

Ὁ πατήρ τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ἔμπορος εἰς τὴν Ρίγαν, εἶχεν ἀφίστη ἀποθνήσκων ὑποθέσεις πολὺ μπερδεμένες. Ἡ ἐκκαθάρισις παρουσίασε παθητικὸν ἀπὸ 25,000 ρουβλίου. Ὁ Δημήτριος, μὴ θέλων νὰ ἐκθέσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ πατρικοῦ ὀνόματος, ἀπεφάσισε νὰ πληρώσῃ τὰ χρεῖα αὐτά. Πωλῆσας ὅ,τι εἶχεν, ἠμύρησε νὰ δώσῃ ἀπέναντι χιλιάδας τινὰς ρουβλίων. Τῷ ἔδωσαν προθεσίαν διὰ τὸ ὑπόλοιπον, καὶ κατ' ἔτος, οἰκονομῶν ἀπὸ τὸ μικρὸν του εἰσόδημα, κατάρθωνε νὰ πληρῶνῃ τὸν τόκον καὶ νὰνανεῶνῃ τὸ γραμματίον. Πιστωτὴς του ἦτο ἡ Τράπεζα τῶν ἀδελφῶν Γιοχάουζεν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ἀναλαβὼν εὐγενῶς τὰ χρεῖα τοῦ πατρὸς του, ὤφειλεν ἀκόμη τὸ ὑπέρογκον δι' αὐτὸν ποσὸν τῶν δεκακοτῶ χιλιάδων ρουβλίων. Ἄλλ' ὅ,τι ἐπεδεινὸν τὴν θέσιν του, ὅ,τι τὴν ἔκαμνεν αὐτόχρημα φοβεράν, ἦτο ὅτι ἡ λήξις τοῦ τελευταίου γραμματίου θὰ ἐπέρχετο μετὰ ἑξ ἡμερῶν εἰς ἑβδομάδας, τὴν 15 Μαΐου.

Ἡδύνατο ὁ Νικολέφ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι οἱ ἀδελφοὶ Γιοχάουζεν θὰ τῷ ἔδιδαν καὶ νέαν προθεσίαν, θὰ ἐδέχοντο καὶ ἄλλην ἀνανέωσιν ; Ὅχι ! Δὲν εἶχε μόνον νὰντιμετωπίσῃ τὸν τραπέζιτην, τὸν χρηματιστὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν πολιτικὸν ἐχθρὸν, τὸν ἀντίπαλον καὶ τὸν ἀντίζηλον... Ὁ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΑΥΤΗΝ τὴν ἐβρομάδα ἔχω πολλὰ γραμματα καὶ ὀλίγον τόπον. Μὴ περιμένετε λοιπὸν ἐκτενεῖς ἀπαντήσεις. Ἀπὸ λίγα λόγια ἔτῳ καθένα.

Πρώτη-πρώτη μοῦ γράφει ἡ Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς. Ἐνδεκα χρόνια σωττὰ μετὰ λαμβάνω εἰς τὸ σπιτί της. Αὐτὸ ἀποδεικνύει πραγματικῶς, πόσον εἶνε μαζὶ μου ἐνθουσιασμένοι (ἡ λέξις εἶνε τῆς φίλης μου) ὄλοι εἰς τὸ σπιτί της.

Ὅχι, Ἐλιούλα, μετὰ μολυβδοκόνδυλον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ ἡ αὐτοπροσωπογραφία. Πρέπει νὰ περασθῇ ἀπὸ πάνω μετὰ μέλαν.

Σὲ συγχάρω, Βαρολάκι, διότι ἔχεις τὸν ἀριστον τῶν διδασκάλων. Διαγωνισμὸς δι' Ἀσκήσεις θὰ προκηρυχθῇ μόνον τὸν Μάρτιον.

Καὶ ὁ Κρίτων ἔχει ὅκτω χρόνια ποῦ εἶνε συνδρομητὴς μου. Ἐ, δὲν εἶνε ὀλίγα... Καὶ τί ὠραῖαν ἐπιστολὴν ποῦ μοῦ γράφει !—Τοῦ Ἑσπαθώματος λογαριάζεται εἰς τὸ Ἀθρόον μόνον ὁ Ἑπαινος.

Ἡ Εὐχὴ τῆς Μάννας μοῦ γράφει : α' Ἰδοῦ ἕξ χρόνια ἀπότου εἶμαι συνδρομητὴς σου. Ἐδρασα, ἀκούσθηκα, ἐκκουράσθηκα, καὶ πάλιν ἐναρξίζω μετὰ νέα ἀγάπη, μετὰ μεγαλύτερη ὄρεξι καὶ μετὰ θέλησιν νὰ ξανακουσθῶ...

Μαρομένη Γαζία, μετὰ τί λέξεις νὰ σὲ παραγορήσω διὰ τὴν σκληρὰν αὐτὴν στήρην; Ἐξέρω πόσον ἀγαποῦσατε ὄλοι τὴν δυστυχῆ Μαρικούλαν καὶ φαντάζομαι εἰς ποῖαν ἰσχυρὰν σὲς βυθίζει ὁ πρόωρος θάνατός της. Τὰ θερμώτατα συλλυπητήριά μου.

Ὁ Γέρω-Καιτενίος ἔχει ἕνα θεῖον τεσσαρακοντούτη, ὁ ὅποιος, ὅταν τὸν εἶδε μίαν ἡμέραν νὰ διαβάξῃ τὸ φυλλάδιόν μου, ἐδάκρυσεν ἀπὸ τὴν συγκίνησιν του καὶ τῷ εἶπε : «Κρίμα ποῦ δὲν εἶμαι ἀκόμη παιδί ! Ἄχ τί εὐτυχισμένοι ἐκείνοι οἱ χρόνοι, ὅταν ἤμουν συνδρομητὴς εἰς αὐτὸ τὸ περιοδικόν ! Ἐγὼ ἐγῆρασα ἄλλ' αὐτὸ, ἀντὶ νὰ γρηᾶσῃ, γίνεται ὀλοὲν νεώτερον καὶ ὠραιότερον.»

Δὲν ἔχει καμμίαν σῆσιν, Ναυτοπούλα τῆς Κεφαλληνίας, ὁ ἀριθμὸς τοῦ Ψηφοδετίου μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀποδείξεως.—Ἄλθθεια, εὐπῆξ πάντοτε ἀπὸ τὰς πέντε καὶ μελετᾷς ; Τί πρῶί !...

Καὶ ἄλλος καλὸς φίλος εἰσέρχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τὸν κύκλον μας : Ἐἶνε ὁ νέος Πάνος Δ. Ταυκόπουλος, υἱὸς τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Νοῦμᾶ». Καλῶς ἦλθε !

Μεταρχολικὴ Σηληρολάτρε, χαίρω πολὺ διότι ἔγινε ἀφορμὴ νὰ γνωρισθῆς μετὰ εὐγενεῖς καὶ πολυτίμους ὑπάρξεις. Ἡ ἐπιστολὴ σου ὠραιότατη.

Ποτέ δὲν εἶπα ὅτι μ' ἐξέγασες, Δουμισσα τῶν Σαλόνων πέντοτε εἶπα ὅτι ὄφει εἶνε τὰς ἀσυχολίας σου καὶ τὰ μαθήματά σου. Ἐλπίζω ὅτι κάπου-κάπου θὰ οἰκονομῆς ὀλίγον καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράψῃς.

Ὁ ἀποστείλας ἀγγελίαν πρὸς δημοσιεύσιν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ἐλ. Ἀρ. παρακαλεῖται νὰ ζητήσῃ ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸ ἀντίτιμον, διότι δὲν θὰ δημοσιευθῇ.

Δύο λύται δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γράφουν τὰς λύσεις εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ λυσόχαρτον, ἀλλὰ καθεὶς εἰς χωριστόν. Αἱ σταλείσαι, Ἐθνικὴ Ἐγῶταμ, εἶνε μόνον δι' ἐσέ. Ὁ Δισκοβόλος ἄς σταίλῃ τὰς ἰδικὰς του.

Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς ἀναγγέλλω τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς καλαῖας μου φίλης Λευκοπέπλου Νύμφης τῶν Λαῶν (Ἐλένης Χ. Γεωργιάδου) μετὰ τοῦ μηχανικοῦ κ. Κ. Δημητριάδου, τελεσθέντας εἰς τὰς Ἀθήνας τὴν περασμένην Δευτέραν. Μυρίας ἐγκαρδίου εὐχάς.

Ὁραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς : Σονάτα Μπετόβεν, Ἀπτερος Νίκη, Ρεμβάζουσα Καροῖα, Μου-

σηγῆτης Ἀπολλων, Πλοῖος-Πατοῖς καὶ Ἡρώεις τοῦ Μεσολλογγίου.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

Ἡ Ἄφρα μοῦ ἔστειλε δραχμὰς 5, διὰ τῶν ὁποίων ἐνέγραφα διὰ τὴν Ἀ' ἐξαμηνίαν τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 16 τοῦ 1907 συσταθῆν ἀπορον παιδίον.

Ὁ δὲ ἐν Μυτιλήνῃ Σύλλογος Ἀ' Ἀγῶν συνεχίζων τὴν εὐεργετικὴν δράσιν του, μοῦ ἔστειλε πάλιν φρ. 10 καὶ δραχ. 8 πρὸς ἐγγραφήν διὰ τὸ 1908 τῶν ἀπόρων τῶν συσταθέντων ὑπ' ἀριθ. 22 τοῦ 1907 καὶ 30 τοῦ 1906.

Εὐγε εἰς τὴν εὐγενῆ φίλην μου Ἄφραν καὶ εἰς τὴν λαμπρὸν Σύλλογον Μυτιλήνης.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅσδὲν ψευδῶνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ διευθυντοῦ (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουον εἰς ἀγῶνα. καὶ ὅσα ἀπὸ α, εἰς νοεῖται.]

- Νέα ψευδῶνυμα : Σανθὴ Φοῖβη, κ. (Β. Κ.) Φοῖβος Εὐρώτας, α. Ἄφρα τοῦ Ζαππεῖου, α. (Γ. Τ.) Ἀτλαντικός Ὀκεανός, α. (Σ. Τ.) Θέσις, α. (Α. Τ.) Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς, α. (Χ. Σ.) Ἀνοξιάτικη Βραδυά, α. Ἀπομυ τοῦ Βοσπόρου, κ. (Σ. Μ.) Ρεμβάζουσα Καροῖα, κ. Γλυκύλαλος Ἀηδών, κ. Λέων Καμάριος, α. (Φ. Φ. Φ.) Ὑδραϊκὸν Κῆμα, κ. (Ν. Β.) Τριανταφυλλένιον Μπουκνιάτι, κ. (Σ. Π.) Νάυαρχος τῆς Σαλαμίνος, α. (Θ. Μ.) Κρίνος Ταυγῆτης, α. (Κ. Θ.) Ἀπτερος Νίκη, α. (Χ. Δ.) Ἐθνικὸς Πόθος, α. (Α. Α. 80.) Εὐχὴ τῆς Μάννας, α. (Γ. Γ. Γ.) Ἀθλητὴς, α. (+) Δισκοβόλος, α. (++) Γαλανὴ Ἑλληνοπούλα, κ. (Σ. Κ.)

Ἀνανεώσεις ψευδῶνυμων : Ναυτοπούλα τῆς Κεφαλληνίας, κ. Μελαγχροῖν Ἑλληνοπούλο, κ. Ἐνδοξος Ὑδρα, κ. Κρίτων, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστέθουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδῶνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδῶνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μετ' ὀνόματα, ἢ μετὰ ψευδῶνυμα καταγγεμένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : ἡ Ἀγριοβιολέττα μετὰ τῆς Φράντης τ' Ἀγριοβιολέτου καὶ Ἀγριοπεριστεροῦ—τὸ Φῶς τῆς Νυκτός μετὰ τὸ Φῶς τῆς Ἀγῆς—ὁ Χιακὸς Λιμὴν μετὰ τὴν Κόμησαν τῆς Φουλανδίας καὶ Ἡρώϊδα τοῦ Μεσολλογγίου—ἡ Γλυκεῖα Ἀμμουδιὰ μετὰ τὴν Μυροβόλον Χαραγγήν—ὁ Πευρογιάννης μετὰ τὸν Μαρομαρωμένον Βασιλῆδ, Μοῖριταν, Νυχτολούλοδο, Διηγήσορον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ταπεινὸν Γιοσεμῆ—ἡ Σανθὴ Φοῖβη μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἀἴλην, Ἐλπιδοφόρον, Ριγολέτων καὶ Ἐσοαρκον Ἀγαλία—ἡ Ἄφρα τοῦ Ζαππεῖου μετὰ τὸν Κορητικόπουλο, Μυροβόλον Χαραγγήν, Μικρὸν Διαβολάκι καὶ Ἡλιακὴν Ἀκτινα—ὁ Τάλας μετὰ τὴν Γενναίαν Κρησοσαν καὶ Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν—ὁ Θεσπις μετὰ τὸν Ἐργάνην, Μαρομένην Φύσιν καὶ Κνανόλενον Λαβαρον—ὁ Γέρω-Καιτενίος μετὰ τὸ Χιόνι τοῦ Ταυγῆτου, Λήθην, Ἀστρον τῆς Τριπόλεως καὶ Μικρὸν Λάκωνα—ἡ Ἐνδοξος Ὑδρα μετὰ τὴν Συναίαν Ἡγεμονίδα, Ἀνθοστόλιστον Χιόν, Κοκκινουσκουφίταν, Ἐλενίταν καὶ Ὀπτασίαν Παραδείσου—τὸ Ἀγκάδι μετὰ τὸ Μικρὸν Διαβολάκι—τὸ Χιόνι τοῦ Ταυγῆτου μετὰ τὴν Ἡρώϊδα τοῦ Μεσολλογγίου—ὁ Φοῖβος Εὐδοξος μετὰ τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἄφρα τοῦ Φοῖβου—ὁ Ριγολέτος μετὰ τὴν Ἐμπνευσμένην Καλλιτέχρινδα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΙΝΕΥΜΑ

Ὁ Ριγολέτος πρὸς τὸν Ἐθνομάρτυρα :

—Τόσο κρέας ποῦ εἶχες ἔτὸ πιάτο σου, τὸ φραγες ὄλο ;

Καὶ ὁ Ἐθνομάρτυρας, διὰ νὰ μὴ τὸν νομίσουν φαγιᾶν :

—Ὅχι δὲ ! τὸ περισσώτερον ἦταν κόκαλο...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σονάτας Μπετόβεν

Δὲν σοῦ φαίνεται, Νίκο, ὅτι ὁ ἐφεστάνος μας Ἡμεροδείκτης εἶνε χονδρότερος ἀπὸ τὸν περσινόν ; Γιατὶ τάχα ;

—Ὅψ καὶ σὺ ! Δὲν ἔξερεις λοιπὸν ὅτι τὸ 1908 εἶνε δισεκτον καὶ ἔχει μίαν ἡμέραν παραπάνω ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δημοδόου

